

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. D. B.**, zastoupen JUDr. Lubošem Kunou, advokátem se sídlem Táborská 65/29, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 3**, se sídlem Havlíčkovo nám. 700/9, Praha 3, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** PRECO GROUP s. r. o., se sídlem Na Návsí 525/6a, Praha 10, zastoupena Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, **II)** RNDr. M. S., v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2016, č. j. 11 A 54/2016 - 86,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Luboše Kuny, advokáta.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Luboše Kuny, advokáta.
- V.** Osoba zúčastněná na řízení II) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Praha 3 (dále též „žalovaný“) vydal na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I) dne 15. 2. 2016 kolaudační souhlas č. j. UMCP3 014913/2016, sp. zn. S UMCP3 014913/2016/2 (dále též „kolaudační souhlas“), kterým povolil užívání stavby

pokračování

„*Bytový dům Štítného 28, č. p. 585, Praha 3, stavební úpravy, přístavba a nástavba domu*“ (dále též „stavba“).

[2] Žalobce napadl kolaudační souhlas žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[3] Městský soud shora citovaným rozsudkem vyslovil nezákonnost kolaudačního souhlasu (výrok I. rozsudku). Tento výrok odůvodnil tím, že ze spisového materiálu ověřil, že osoba zúčastněná na řízení I) požádala o vydání kolaudačního souhlasu za situace, kdy bylo soudem zrušeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 9. 2008 (jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o umístění stavby), resp. za situace, kdy byly dány důvodné pochybnosti, zda na základě certifikátu autorizovaného inspektora Ing. arch. I. D. ze dne 30. 7. 2009 (dále též „certifikát ze dne 30. 7. 2009“), vůbec vzniklo právo stavby. K tomu poukázal na rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 29. 9. 2015 (kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného), jímž magistrát konstatoval, že autorizovaný inspektor nepostupoval při vydání předmětného certifikátu v souladu s § 117 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalovaný, i přesto, že mu byly výše uvedené skutečnosti známy, vydal kolaudační souhlas, jímž povolil užívání předmětné stavby. Tímto postupem se žalovaný podle městského soudu dopustil nezákonného zásahu.

II.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal kasační stížnost jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení I).

[5] Žalovaný podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle žalovaného z § 82 s. ř. s. vyplývá, že žalovaný zásah musí být mimo jiné nezákonný a musí být zaměřen přímo proti žalobci nebo musí být v jeho důsledku proti žalobci přímo zasaženo. Ani jeden z těchto předpokladů nebyl naplněn. Osoba zúčastněná na řízení I) splnila všechny zákonné podmínky pro vydání kolaudačního souhlasu. Žalovaný nemohl postupovat jinak, než kolaudační souhlas vydat. Případným otálením s vydáním kolaudačního souhlasu by žalovaný porušil správní řád, resp. by se dopustil nečinnosti. Žalovaný rovněž vytýkal městskému soudu, že postupoval v rozporu s § 87 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu, že nemůže zdejšímu soudu předložit správní spis; ten byl předložen nadřízenému orgánu žalovaného – Magistrátu hl. města Prahy.

[6] Osoba zúčastněná na řízení I) podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Předně poukázala na nepřezkoumatelnost rozsudku. Městský soud dále dospěl k nesprávnému závěru, že stavba nebyla zkolaudována v souladu se zákonem. Rovněž poukázala na to, že právo stavby získala od společnosti GLENGYLE s. r. o., přičemž před zahájením stavby si ověřila platnost předmětného certifikátu u žalovaného. Poukázala i na řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 164/2016, ve kterém bude soud na základě její žaloby přezkoumávat zákonnost rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 5. 8. 2016 (kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného o tom, že právo stavby na základě certifikátu ze dne 30. 7. 2009 nevzniklo). Dále městskému soudu vytkla porušení § 34 a § 51 s. ř. s. Na základě těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení I) navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

pokračování

III.

[7] Žalobce podal ke kasační stížnosti žalovaného vyjádření, ve kterém uvedl, že aktivní legitimace byla vyhodnocena správně. Zásahová žaloba je pro žalobce jako vlastníka sousední stavby jediným legitimním nástrojem pro korekci případných pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu. Není pravdou, že žalovaný nemohl po předložení certifikátu autorizovaného inspektora postupovat jinak, než kolaudační souhlas vydat. Byl pouze osvobozen od povinnosti konat závěrečnou kontrolní prohlídku (§ 122 odst. 5 stavebního zákona). Žalobce dále poukázal na provázanost jednotlivých fází územního a stavebního řízení. Je názoru, že je nelze vidět izolovaně, ale je nutno na ně nahlížet ve vzájemných souvislostech. Dále uvedl, že vydáním kolaudačního souhlasu byla přímo dotčena jeho práva a oprávněné zájmy (právo na zachování úrovně bydlení, životního prostředí, na ochranu proti zastínění a proti ohrožení výfukovými zplodinami).

[8] Žalobce se dále vyjádřil ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I). I tu neshledává důvodnou. Osobě zúčastněné na řízení I) muselo být na základě rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 29. 9. 2015 známo, že právo stavby na základě uvedeného certifikátu nevzniklo, přesto (a také přes zákaz plynoucí z předběžného opatření) ve stavbě s maximálním nasazením pokračovala a činila kroky k její kolaudaci. Pochybení žalovaného pak způsobilo poškození žalobcových práv a oprávněných zájmů. Poukázal i na to, že osoba zúčastněná na řízení I) nastoupila do práv společnosti GLENGYLE s. r. o. až v roce 2013.

IV.

[9] Osoba zúčastněná na řízení II) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného poukázala na postup žalovaného, který si svou nečinností při rozhodování ve věci práva stavby vytvořil prostor pro vydání kolaudačního souhlasu. Dále uvedla, že kolaudační souhlas zasahuje do jejích práv. Snižuje hodnotu jejího domu. Nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného. Přiznáním odkladného účinku by jí mohla vzniknout nenahraditelná újma. Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) pak uvedla, že autorizovaný inspektor řádně neposoudil uplatněné námítky, což potvrdil i soud.

V.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného uvedla, že se s jeho argumentací ztotožňuje. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Nebyly splněny podmínky ve smyslu § 82 s. ř. s. pro vyslovení nezákonnosti kolaudačního souhlasu. S ohledem na řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 8 A 164/2016 jsou dány důvody pro přerušení řízení. Ztotožňuje se i důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, které navrhuje žalovaný.

VI.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[13] Vzhledem k tomu, že oba stěžovatelé v kasační stížnosti namítli i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by

pokračování

totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl skutečně nepřezkoumatelný.

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

[15] Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Oba stěžovatelé ostatně proti argumentaci městského soudu v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ní polemizují, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nelze souhlasit ani s tím, že by se městský soud nezabýval otázkou zkrácení práv žalobce v důsledku vydání předmětného kolaudačního souhlasu, resp. otázkou porušení zákona ze strany žalovaného. I těmito otázkami se městský soud při posuzování jednotlivých znaků nezákonného souhlasu zabýval. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatelé vytýkali městskému soudu nesprávné právní posouzení věci.

[17] Zdejší soud považuje za vhodné nejprve shrnout znění relevantní právní úpravy. Zejména je nutno zmínit znění § 119 a § 122 stavebního zákona (ve znění k datu, kdy byl vydán předmětný kolaudační souhlas).

[18] Podle § 119 odst. 1 stavebního zákona lze dokončenou stavbu užívat mj. na základě kolaudačního souhlasu. Podle § 119 odst. 2 téhož právního předpisu stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo

pokračování

jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

[19] Podle § 122 odst. 1 citovaného zákona vydává kolaudační souhlas na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Podle § 122 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad při závěrečné kontrolní prohlídce zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2 citovaného zákona. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu. Souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Podle § 122 odst. 4 citovaného stavebního zákona, jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo oznámení stavebníka. Podle § 122 odst. 5 stavebního zákona stavebník může doložit žádost o vydání kolaudačního souhlasu podle odstavce 1 též odborným posudkem (certifikátem) autorizovaného inspektora. V takovém případě může stavební úřad upustit od závěrečné kontrolní prohlídky stavby a vydat kolaudační souhlas na základě tohoto posudku.

[20] Dále je nutno zmínit relevantní ustanovení soudního řádu správního (s. ř. s.), podle něhož postupoval městský soud při posuzování předmětné žaloby.

[21] Podle § 82 s. ř. s. *„Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*

[22] Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. *„Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.“* Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. *„Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo broží-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.“* Konečně podle § 87 odst. 3 s. ř. s. *„Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.“*

[23] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval problematikou nezákonných zásahů, resp. žalobami podávanými podle § 82 s. ř. s. Např. v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb., uvedl, že *„Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li-a to kumulativně, tedy zároveň-splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo*

pokračování

(1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožít opakování zásahu (6. podmínka). Není-li byl jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Z tohoto rozsudku pak vycházejí i pozdější rozsudky zdejšího soudu, srov. např. rozsudky ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 325/2015 – 31, ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 Afs 263/2016 – 11, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS.

[24] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval i k nezákonným zásahům v podobě souhlasů vydávaných podle stavebního zákona. Za všechny je nutno zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76. V tomto usnesení rozšířený senát dospěl k závěru, že „*Souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona.“* Při tomto závěru vyšel rozšířený senát z níže uvedených východisek:

[25] Správní orgány při své činnosti nevydávají po proběhlém řízení pouze správní rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 správního řádu upravená v jeho II. a III. části, ale činí i celou řadu dalších specifických úkonů upravených v části IV. tohoto zákona. Tyto úkony jsou vydávány v rámci méně formálního postupu a mají za cíl snížit administrativní a finanční zátěž žadatele a zrychlit činnost správních orgánů.

[26] Ve stavebním zákoně lze nalézt tři rozdílné postupy při rozhodování v území, povolování staveb a jejich změn, terénních úprav a zařízení, užívání a odstraňování staveb (dále souhrnně též „záměr“). V rámci prvního postupu nejsou ze zákona na žadatele kladeny žádné požadavky a stavebním zákonem taxativně vymezenou množinu záměrů tak lze umístit a realizovat bez součinnosti se správním orgánem – stavebním úřadem (např. § 79 odst. 3 stavebního zákona – stavby nevyžadující rozhodnutí o umístění ani územní souhlas, § 103 stavebního zákona – stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení). Dále stavební zákon umožňuje v rámci druhého postupu vydat ze strany stavebního úřadu tzv. souhlasy (územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby, kolaudační souhlas, souhlas se změnou užívání stavby atd.). V případě třetího postupu se stavební úřad řídí II. a III. částí správního řádu a výsledkem tohoto řízení je bezpochyby správní rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 správního řádu i § 65 s. ř. s.

[27] Rozšířený senát se dále zabýval povahou souhlasů vydaných v rámci výše uvedeného druhého postupu (tedy postupu, v rámci kterého jsou vydávány souhlasy) ve vztahu ke správnímu řádu. Podle jeho názoru lze souhlasy rozdělit do dvou kategorií podle kritéria, zda stavební zákon obsahuje ustanovení, která uvádí, že v případě negativní odpovědi dochází k vydání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení (např. § 107, § 122 odst. 4 a § 127 odst. 2 stavebního zákona), či nikoliv. Důvod rozdělení spočívá v tom, že tyto kategorie souhlasů se od sebe liší právní úpravou, a to právě ve vztahu k určení jejich právní povahy.

[28] V případě první kategorie souhlasů (např. souhlas s provedením ohlášené stavby, kolaudační souhlas, souhlas se změnou užívání stavby atd.) obsahuje tedy stavební zákon ustanovení, která uvádí, že v případě negativní odpovědi na žádost dochází k vydání rozhodnutí,

pokračování

kteří je prvním úkonem v řízení. Dále stavební zákon u některých souhlasů spadajících do této kategorie (např. § 127 odst. 3 stavebního zákona) obsahuje ustanovení, která v případě negativní odpovědi ze strany stavebního úřadu odkazují žadatele na užití třetího postupu, tedy správního řízení. Na základě těchto ustanovení tak lze přímo z textu zákona dovodit, že do vydání negativního rozhodnutí správní řízení neprobíhá a zákonodárce jej úmyslně vylučuje. Rozšířený senát učinil dílčí závěr, že tato kategorie souhlasů není vydávána v rámci správního řízení. Správní řád v takovém případě v § 177 předpokládá, že správní orgán při provádění jiných úkonů, na které se nevztahují části II. a III., postupuje obdobně dle části IV. tohoto zákona.

[29] Další (druhou) kategorií souhlasů tvoří souhlasy, které neobsahují ustanovení uvádějící, že v případě negativní odpovědi dochází k vydání rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení (např. § 96 stavebního zákona). Zákon tak přímo neřeší otázku, zda je daný souhlas vydáván v rámci správního řízení či nikoliv. Zato opět naznačuje, že souhlas ve správním řízení vydáván není, neboť předpokládá, že správní řízení se vede až v případě, kdy stavební úřad souhlas neudělí a místo toho zahájí správní řízení (§ 96 odst. 4 stavebního zákona). Dle názoru rozšířeného senátu jsou i tyto souhlasy s ohledem na zavedení alternativních postupů, systematiku stavebního zákona a smysl právní úpravy jinými úkony dle IV. části správního řádu.

[30] Dále se rozšířený senát zabýval právní povahou souhlasů dle stavebního zákona ve vztahu k soudnímu řádu správnímu (s. ř. s.) a možnostmi jejich soudního přezkumu. Dospěl k tomu, že ačkoliv souhlasy vydávané dle stavebního zákona mohou zakládat, měnit, rušit nebo závazně určovat práva a povinnosti a naplňují tak materiální stránku rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., pro nedostatek předepsané formy se nemůže jednat o rozhodnutí dle uvedeného ustanovení zákona. Vydání nezákonného souhlasu (ať již písemně či mlčky), respektive nevydání záporného rozhodnutí, může nastolit závadný stav, který se může přímo dotknout práv třetích osob (srov. s rozsudkem NSS ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 84/2011 - 208). Třetí osoby mohou být kráceny jak na procesních právech (jako „opomenutý účastník“), tak i na právech hmotných (např. dotčení vlastnického práva k sousednímu pozemku). Protože není umožněno třetím osobám se proti vydání souhlasu bránit opravnými prostředky podle správního řádu či jiné zvláštní úpravy správního řízení, musí být poskytnuta cesta k soudní ochraně práv v rámci správního soudnictví. Takovým prostředkem ochrany není žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ani žaloba proti nečinnosti správního orgánu, ale žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením (zásahová žaloba).

[31] Na základě uvedených východisek dospěl rozšířený senát k závěru, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona mohou být nezákonným zásahem stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Soud je pak oprávněn v případě důvodnosti žaloby postupovat podle § 87 odst. 2 s. ř. s.

[32] Optikou výše uvedeného Nejvyšší správní soud nahlížel na předmětný kolaudační souhlas a dospěl v souladu s městským soudem k závěru, že byly splněny podmínky pro konstatování jeho nezákonnosti.

[33] Jak vyplývá z vyžádaného soudního a správního spisu, předmětná stavba, pro kterou bylo osobou zúčastněnou na řízení I) požadováno vydání kolaudačního souhlasu, je umístěna na pozemku p. č. X v k. ú. Žižkov. Jedná se o stavbu umístěnou v řadě domů; z jedné strany sousedící s domem umístěným na pozemku ve vlastnictví žalobce, z druhé strany s domem umístěným na pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení II).

pokračování

[34] Ze spisu dále vyplývá, že tato stavba byla umístěna rozhodnutím, které vydal žalovaný dne 22. 2. 2008. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 9. 2008.

[35] Dne 30. 7. 2009 vydal autorizovaný inspektor Ing. Arch. I. D. certifikát dle § 117 stavebního zákona, ve kterém uvedl, že ověřil projektovou dokumentaci pro stavbu; tato může být podle projektové dokumentace provedena. V certifikátu se zabýval i námitkami žalobce a osoby zúčastněné na řízení II), ve kterých nesouhlasili s předmětnou stavbou, a ty vyhodnotil jako irelevantní.

[36] Ze spisu dále vyplývá, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 9 Ca 380/2008 - 62, který nabyl právní moci dne 15. 3. 2012, bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 9. 2008. Městský soud rozhodnutí zrušil z důvodu, že nebylo řádně rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

[37] Žalobce následně podal u žalovaného žádost, ve které se s odkazem na § 142 odst. 1 správního řádu domáhal určení, že právo provést stavbu podle certifikátu autorizovaného inspektora ze dne 30. 7. 2009 nevzniklo, neboť nebyly splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Obdobnou žádost podala i osoba zúčastněná na řízení II).

[38] Žalovaný nejprve žádostem (rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015) nevyhověl. Toto rozhodnutí zrušil Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015, a to z důvodu, že postup autorizovaného inspektora odporoval § 117 odst. 4 stavebního zákona, neboť ten nebyl oprávněn vypořádat uplatněné námitky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovanému uložil, aby se zabýval otázkou, zda na základě takto vadného certifikátu vůbec vzniklo právo stavby. K tomu s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že v případě, že certifikát autorizovaného inspektora byl vydán na základě nezákonného postupu, bez souhlasných vyjádření všech osob, bez řádného vypořádání námitek potenciálních účastníků stavebního řízení, resp. za situace, kdy stavebnímu úřadu nebyly předloženy nevypořádané rozpory, má stavební úřad vydat rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo stavby nevzniklo. S takovým názorem dne 2. 10. 2015 vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[39] Ze spisu dále vyplývá, že dne 15. 2. 2016 vydal žalovaný kolaudační souhlas, kterým povolil užívání předmětné stavby.

[40] Dne 31. 3. 2016 pak žalovaný vydal rozhodnutí, v němž vyslovil, že právo provést předmětnou stavbu na základě certifikátu ze dne 30. 7. 2009 nevzniklo (které následně potvrdil Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016).

[41] S ohledem na výše uvedené lze souhlasit s městským soudem, že osoba zúčastněná na řízení I) požádala o vydání kolaudačního souhlasu na stavbu v době, kdy bylo zrušeno rozhodnutí o umístění stavby, resp. za situace, kdy byly dány důvodné pochybnosti, zda jí na základě certifikátu autorizovaného inspektora právo stavby vůbec platně vzniklo. Aniž by se žalovaný těmito otázkami řádně zabýval, bez dalšího vydal kolaudační souhlas. Jak již však bylo naznačeno při rekapitulaci správního spisu, nadřízený orgán žalovaného zrušil před vydáním kolaudačního souhlasu (rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015) původní rozhodnutí žalovaného z důvodu, že postup autorizovaného inspektora odporoval zákonu. K tomu s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že v případě, že certifikát autorizovaného inspektora byl vydán na základě nezákonného postupu, bez souhlasných vyjádření všech osob, bez řádného vypořádání námitek potenciálních účastníků stavebního řízení, resp. za situace, kdy stavebnímu úřadu nebyly předloženy nevypořádané rozpory, má stavební úřad vydat rozhodnutí o tom,

pokračování

že stavebníkovi právo stavby nevzniklo. S takovým názorem věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[42] I přes fakt, že toto rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo žalovanému doručeno dne 2. 10. 2015, žalovaný otálel s vydáním rozhodnutí až do 31. 3. 2016 (tj. až do doby, kdy již byl vydán pro předmětnou stavbu kolaudační souhlas). Teprve rozhodnutím ze dne 31. 3. 2016 (v souladu se zrušujícím rozhodnutím Magistrátu hl. města Prahy ze dne 29. 9. 2015) konstatoval, že právo provést předmětnou stavbu nevzniklo.

[43] Jinými slovy, ačkoliv měl žalovaný v zákonné lhůtě (srov. § 71 správního řádu) vydat rozhodnutí o tom, zda vzniklo či nevzniklo právo stavby (což by mohlo ovlivňovat to, zda bylo či nebylo možno vydat kolaudační souhlas – srov. shora citovaný § 122 stavebního zákona), takové rozhodnutí několik měsíců nevydal. Namísto toho na základě žádosti stavebníka ze dne 8. 2. 2016 vydal dne 15. 2. 2016, tj. již sedmý den po doručení žádosti, kolaudační souhlas, aniž by si předtím ujasnil, zda na základě certifikátu vzniklo právo stavby. Stejně tak se řádně nezabýval tím, že soudem bylo zrušeno rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno územní rozhodnutí na danou stavbu.

[44] Shora popsaný postup nelze považovat za postup odpovídající smyslu a účelu § 122 stavebního zákona v návaznosti na § 119 odst. 2 téhož zákona, jakož i zásadám správního řízení (zejména srov. § 2 odst. 1, § 4 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 správního řádu). Kolaudační souhlas není možno vidět izolovaně bez zohlednění předcházejících fází řízení. Kolaudační souhlas je závěrem předcházejících fází územního a stavebního řízení. Je jím stvrzováno, že stavba byla umístěna a povolena v souladu se zákonem, a jako takovou ji lze užívat. Převedeno na danou věc, splnění podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu měl žalovaný zkoumat mj. v kontextu rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, kterým byly založeny důvodné pochybnosti o tom, zda právo stavby platně vzniklo, resp. v kontextu zrušujícího rozhodnutí soudu ve vztahu k územnímu rozhodnutí. Aniž by se žalovaný těmito otázkami důkladně zabýval, vydal kolaudační souhlas. Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout ani jednoznačnou účelovost postupu správního orgánu, který nepožívá právní ochrany (podpůrně srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010 - 92, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010 - 60, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014 - 45, ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 - 50, či ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 - 43).

[45] S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s tím, že kolaudační souhlas byl vydán v souladu se zákonem. Pokud pak stěžovatelé namítali, že kolaudační souhlas se nedotýká práv žalobce, nelze s nimi souhlasit již z toho důvodu, že předmětná stavba přímo sousedí s domem umístěným na pozemku ve vlastnictví žalobce. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76 (i z tohoto důvodu shora podrobně rekapitulován) bylo Nejvyšším správním soudem konstatováno, že vydání nezákonného souhlasu může nastolit závadný stav, který může spočívat mj. právě v dotčení práv k sousednímu pozemku (stejně tak srov. i rozsudek ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 84/2011 - 208). Nedůvodný je v daném případě i poukaz osoby zúčastněné na řízení I) na § 85 s. ř. s. Jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu, kolaudační souhlas mohou dotčené osoby napadnout právě žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Se žalovaným nelze souhlasit ani v námitce, že městský soud porušil § 87 odst. 1 s. ř. s. Městský soud při vydání rozsudku vycházel ze skutkového stavu v době svého rozhodování.

[46] Při zohlednění uvedené několikaměsíční nečinnosti žalovaného je zarážející jeho tvrzení v kasační stížnosti, že musel kolaudační souhlas vydat, neboť případným otálením s jeho vydáním

pokračování

by porušil správní řád a dopustil by se nečinnosti. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z jakého důvodu takto nepostupoval v návaznosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015. Žalovaný měl nejprve vyřešit to, zda právo stavby vzniklo či nevzniklo, a teprve poté měl posuzovat žádost o vydání kolaudačního souhlasu. Jak však bylo výše uvedeno, žalovaný postupoval přesně opačně.

[47] Za této situace je nepřipadný poukaz osoby zúčastněné na řízení I) na věc vedenou jiným senátem Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 164/2016 (ve které je předmětem přezkumu rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 5. 8. 2016 a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016). Skutečnost, že před posuzováním práva stavby byla posuzována otázka kolaudačního souhlasu, lze v dané věci s ohledem na shora uvedené klást pouze k tíži žalovaného. Nebylo by v souladu se zásadou efektivní ochrany veřejných subjektivních práv, pokud by se důsledky jeho postupu měly negativně projevit v právní sféře dalších (kolaudačním souhlasem) dotčených subjektů. Městský soud tedy nepochybil, pokud nevyčkal rozhodnutí soudu ve věci sp. zn. 8 A 164/2016 a upřednostnil ochranu žalobce (kolaudačním souhlasem dotčené osoby). Nutno doplnit i to, že podle § 56 s. ř. s. je soud povinen přednostně projednávat mj. i žaloby směřující proti nezákonnému zásahu. Stejně tak je nutno doplnit, že městský soud ve věci sp. zn. 11 A 54/2016 nemohl přezkoumávat rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 5. 8. 2016 a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016. Ani Nejvyšší správní soud se v tomto řízení nemohl zabývat otázkou zákonnosti uvedených rozhodnutí. To však současně neznamená, že by si městský soud a následně i zdejší soud nemohli učinit (v řízení o nezákonném zásahu) úsudek ve vztahu k zákonnosti kolaudačního souhlasu. Opačný výklad by neumožňoval správním soudům poskytovat účinnou ochranu dotčených subjektů ve smyslu výše uvedeného.

[48] Pokud pak osoba zúčastněná na řízení I) dále uvedla, že řízení o kasační stížnosti by mělo být přerušeno z důvodu řízení vedeného městským soudem pod sp. zn. 8 A 164/2016, odkazuje ji zdejší soud na výše uvedené, a dodává, že i pokud by byly dány důvody k přerušení řízení (ty však zdejším soudem s ohledem na všechny okolnosti dané věci shledány nebyly), samotné přerušení řízení by na právní moci napadeného rozsudku (a od toho se odvíjejících důsledků) nic nezměnilo. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku prvostupňového správního soudu (§ 102 s. ř. s.).

[49] Nedůvodná je i námitka osoby zúčastněné na řízení I), že městský soud měl nařídít ve věci ústní jednání. Jak vyplývá ze soudního spisu, městský soud účastníky soudního řízení (žalobce a žalovaného) vyrozuměl ve smyslu § 51 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že „*Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ Žalobce ani žalovaný však v kasační stížnosti ani netvrdili, že by požadovali nařízení ústního jednání, resp. že by sdělili nesouhlas ve smyslu § 51 s. ř. s. Důvodná není rovněž námitka, že městský soud měl vyrozumět osobu zúčastněnou na řízení I) o tom, že v řízení uplatňuje svá práva i jiná osoba zúčastněná na řízení [osoba zúčastněná na řízení II)]. Práva osob zúčastněných na řízení jsou upravena v § 34 odst. 3 s. ř. s. Z tohoto ustanovení (jakož ani z žádného jiného) nevyplývá povinnost soudu informovat jednotlivé osoby zúčastněné na řízení o tom, že v řízení vystupuje další taková osoba, jak bylo výslovně tvrzeno v kasační stížnosti. Podle citovaného ustanovení má osoba zúčastněná na řízení pouze právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání, žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo a dále má právo na doručení rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí; osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem. Další stížní námitky (např. poukazující na vývoj judikatury ve vztahu k § 140 odst. 2 správního řádu, na usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9 atp.)

pokračování

nemají pro nyní projednávanou věc přímou relevanci a zdejší soud se jimi proto nezabýval; na správnosti závěrů městského soudu stran nezákonnosti předmětného kolaudačního souhlasu nemohou z povahy věci nic změnit. Pokud pak žalovaný v kasační stížnosti obecně poukazoval na svou dřívější argumentaci ve vyjádření k žalobě, konstatuje zdejší soud, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. K tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70. Je třeba zdůraznit i to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. S ohledem na uvedenou dispoziční zásadu se Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze důvodností uplatněných námitek, resp. posuzovat kasační stížnosti toliko v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů.

[50] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[51] O návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. O kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem, bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Nutno dodat, že návrh na přiznání odkladného účinku žalovaný opíral pouze o to, že nemůže zdejšímu soudu postoupit správní spis. Správní spis však byl zdejšímu soudu bezodkladně postoupen nadřízeným správním orgánem žalovaného – Magistrátem hl. města Prahy.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I) nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný (kasační stížnost proti rozsudku, kterým bylo vyhověno jeho žalobě, byla zamítnuta), má proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, který byl zastoupen advokátem, se vyjadřoval jak ke kasační stížnosti žalovaného, tak i ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I). Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho advokáta částku 4.114 Kč, která se sestává z odměny advokáta v částce 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a částky 714 Kč jako 21 % daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 4.114 Kč. Z důvodu, že se žalobce (prostřednictvím svého zástupce) vyjádřil i ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) rozhodl zdejší soud dále o tom, že osoba zúčastněná na řízení I) je povinna uhradit žalobci k rukám jeho advokáta částku 4.114 Kč, která se sestává z odměny advokáta v částce 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti osoby

pokračování

zúčastněné na řízení) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a částky 714 Kč jako 21 % daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 4.114 Kč. Pokud pak zástupce žalobce poukazoval na to, že městský soud mu v rámci výroku o nákladech řízení nepřiznal daň z přidané hodnoty, konstatuje zdejší soud, že tento zástupce v řízení o žalobě nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Toto doložil až v řízení o kasační stížnosti. Zákonnou povinností soudu není zjišťovat, zda je advokát plátcem daně z přidané hodnoty.

[53] Výrok o nákladech řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení II) pak vychází z § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádnou povinnost, kterou by jí soud uložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu